

Vážená pani prezidentka,
vážení páni prezidenti,
vážený pán predsedajúci a podpredsedovia Národnej rady Slovenskej republiky,
vážený pán predseda vlády, ktorý sa zotavujete zo zranení po atentáte a sledujete nás na diaľku,
vážený pán predseda Ústavného súdu,
vážené pani poslankyne a poslanci Národnej rady,
vážení členovia vlády Slovenskej republiky,
excelencie, vzácní hostia, drahá rodina milí priatelia!

Dovoľte mi zo srdca sa Vám poďakovať za Vašu účasť na tomto významnom okamihu, ktorým je inaugurácia najvyššieho ústavného predstaviteľa Slovenskej republiky. Úprimne sa teším, že túto vzácnu chvíľu môžem prežívať vo Vašej prítomnosti. Dovoľte mi však obrátiť sa teraz na tých, ktorí o obsadení funkcie prezidenta rozhodli a ktorí tu dnes nemajú možnosť byť s nami – na všetkých občanov Slovenskej republiky.

Vážení spoluobčania, drahé Slovenky drahí Slováci!

Stojím tu pred vami v najdôležitejšej chvíli môjho doterajšieho života. A víri vo mne obrovské množstvo pocitov. Hrdosť pri pohľade na našu vlajku i vďačnosť za poznanie, ktoré mi dali roky v službe ľuďom na Slovensko. Radosť z prítomnosti Vás všetkých, i ľútosť, že medzi nami už nemôže byť jeden z najdôležitejších ľudí v mojom živote . môj otec. Moje osobné pohnutie je hlboko premknuté obrovskou zodpovednosťou, ktorú som na seba práve prebral.

No napriek tomu táto výnimočná chvíľa nie je o mne. Prezident je síce živým človekom so všetkými svojimi chybami aj nedokonalosťami, ale je aj symbolom krajiny, reprezentantom ľudí doma i vo svete a neoddeliteľnou súčasťou slovenskej demokratickej a ústavnej výbavy.

Stojím tu dnes nie z môjho vlastného rozhodnutia. Stojím tu preto, že pred dvoma mesiacmi ma do najvyššej ústavnej funkcie vyslal historicky druhý najvyšší počet voličov. Som im vďačný za tento nesmierne silný mandát, hlboko si vážim ich dôveru a verím, že ju nikdy nesklamem.

Ale prihováram sa dnes všetkým občanom Slovenskej republiky. Aj tým, ktorí volili niekoho iného. A Prihováram sa im s nádejou, že môj výkon prezidentskej funkcie raz bude hodný aj ich rešpektu. A prihováram sa aj tým, ktorí voliť vôbec neboli, pretože aj oni sú plnohodnotnými členmi slovenskej spoločnosti a podieľajú sa na jej formovaní.

Prihováram sa každému jednému človeku na Slovensku s vierou, že sa cíti byť pevnou súčasťou spoločenstva občanov Slovenskej republiky. Prihováram sa mu, aby vedel, že chcem byť aj jeho prezidentom.

Je obvyklou výbavou hlavy štátu, že svoj úrad preberá s takýmto sľubom. No som presvedčený, že ešte nikdy doteraz nebol tento sľub taký dôležitý. Pretože žijeme v nesmierne ťažkých časoch, kedy sa rúcajú naše dlhodobé istoty a mnoho ľudí má pocit, že ich svet sa prevrátil naruby. A ich život je viac ako inokedy plný negatívnych emócií, ktoré ho žiaľ robia horším ako doposiaľ.

V posledných rokoch som niekoľkokrát prešiel celým Slovenskom od Malaciek až po Medzilaborce, od Oravskej Polhory až po Komárno. Videl som v očiach tisícov

slovenských ľudí mnoho dobra a nádeje. Ale videl som v ich očiach aj veľa strachu, frustrácie a niekedy aj hnevu.

Ale prosím – neviňme ľudí za ich pocity. Majme pochopenie nielen pre názory odborníkov a elít, ale aj pre toho známeho Jozefa Maka – „človeka milión“. Život takýchto ľudí bol dlhé roky obklopený istotami, ktoré tvorili pevné opory ich vonkajšieho a vnútorného sveta. A zrazu sú tieto istoty preč.

Preč je istota mieru, ktorý bol dlhé desaťročia úplnou samozrejmosťou. Prestali sme si vážiť jeho nesmiernu hodnotu, pretože vojna bola pre nás len pojmom z učebníc dejepisu. A zrazu je tu, na dohľad od našej východnej hranice.

Priamo na uliciach stretávame vystrašené tváre utečencov z Ukrajiny, z ktorých si mnohí zachraňovali holý život. A v duchu našej tradičnej pohostinnosti sme ponúkli večeru, nocľah i pomocnú ruku. Ale ich vystrašený pohľad, plný zúfalstva a nekonečnej tragédie, v nás zničil istotu, že vojnu budeme poznať iba z rozprávania našich starých rodičov.

Istotou mnohých ľudí bolo aj presvedčenie, že reálny svet je ten, ktorý každý vidí z okna svojho domu. Môže ho ovoňať či ohmatať, ľudia v ňom sú živí a on ich pozná po mene. A zrazu čelí realite nového, virtuálneho sveta, v ktorom jeho deti či vnuci žijú častejšie ako v tom reálnom. A v tomto digitálnom svete neplatia skutočné pravidlá, neplatí sa skutočnými peniazmi, nevytvárajú sa skutočné hodnoty. A hlavne v ňom neplatia stáročiami overené pravdy, pretože dnes ako keby každý mal nárok na tú svoju.

Celé generácie ľudí v sebe nosili aj istotu, že o ich životnom úspechu rozhodne predovšetkým ich poctivá práca. Že budú každý deň chodiť do svojej fabriky, zdokonaľovať svoje remeslo, odovzdávať zo seba to najlepšie v školách či

nemocniciach a ich život sa bude trvalo zlepšovať. A zrazu mnohé ich zručnosti alebo poznatky nestačia, pretože sa v prudko meniacom svete stávajú nepotrebnými.

A poslednou ranou do zmätku v mnohých hlavách bola udalosť spred niekoľkých týždňov, ktorá v našej modernej histórii nemá obdobu. Desaťročia sme žili v presvedčení, že moderné Slovensko dokáže všetky krízy vyriešiť demokratickou a ústavnou cestou. Ved' sme po sebe nestrieľali ani v čase, kedy padal starý režim – aj túto zmenu sme v historických knihách vydali v zamatovej edícii. Každý jeden politický problém sa napokon vyriešil vo volebných miestnostiach, a o každom rozhodol jediný sudca, jediný nositeľ moci. Občan Slovenskej republiky.

A zrazu sa nám pred očami donekonečna odohrávajú spomalené zábery, ako predseda legitímnej a demokratickej slovenskej vlády padá na zem pod guľkami atentátnika, ktoré len o vlas míňajú jeho životne dôležité orgány. A spolu so zdravím premiéra ukončujú aj istotu, že niečo podobné sa na Slovensku nikdy nestane.

Nečudujem sa žiadnemu človeku, u ktorého búranie týchto istôt vyvoláva zmätok, frustráciu či zúfalstvo. Nečudujem sa ani hnevu, ktorý vyvolávajú skutočné či domnelé krivdy.

Príliš veľa istôt bolo zborených, príliš veľa krívd a nenávisti sa zrodilo.

Pandémia Covidu okrem mnohých ľudských životov ukončila aj presvedčenie, že svet sa už bude vyvíjať iba k lepšiemu a každá nová generácia bude žiť lepšie ako tá predchádzajúca. Po smrtiacom víruse sa objavila energetická kríza, potom hospodárske problémy a napokon vojna plná ľudského utrpenia. Veľa zlého prišlo v posledných rokoch na Slovensko aj spoza jeho hraníc.

Keď sa živé tvory ocitnú vo vonkajšom ohrození, inštinktívne sa zomknú, aby lepšie čelili nebezpečenstvu. Nám sa žiaľ zomknúť nepodarilo.

Už niekoľko rokov upozorňujem na to, že Slovensko je rozdelené vysokým mentálnym múrom, spoza ktorého na seba pokrikujú dve oddelené skupiny spoločnosti. Dnes je tento múr žiaľ už pokropený aj krvou. A ak k nej už nikdy nemá pribudnúť ďalšia, musíme ten múr spoločne zbúrať.

Sme jeden národ, jedno spoločenstvo, jedno Slovensko. V súdržnosti oveľa lepšie zvládneme všetky ťažké výzvy, ktoré nás čakajú. A naša história ukazuje, že sa to dá.

Spomeňme si, ako kedysi vierou rozdelené Slovensko 19. storočia spojila spisovná slovenčina, za ktorú sa spoločne postavili evanjelickí štúrovci i katolícky básnik Ján Hollý.

Spomeňme si, ako sa vďaka dohode a konsenzu zrodilo Československo, prvý demokratický životný priestor pre slovenský národ. A nielen vďaka dohode slovenského veľikána Milana Rastislava Štefánika s pánmi Masarykom a Benešom, ale aj vďaka konsenzu všetkých reprezentantov slovenského národa na martinskom zhromaždení a v Martinskej deklarácii.

Spomeňme si, ako v Slovenskom národnom povstaní bok po boku bojovali proti okupantom starí i mladí, muži u ženy, komunisti s občianskymi i sociálnymi demokratmi, Slováci s mnohými inými národmi. A v tomto spojení proti fašizmu boli desaťtisíce ľudí ochotných obetovať svoje životy za našu slobodu.

Spomeňme si, ako sme sa spoločne nadchli myšlienkou socializmu s ľudskou tvárou a odmietli jeho smrť pod pásmi cudzích tankov. Ako sme spoločne vítali novembrové zmeny v nádeji na lepší, slobodnejší a dôstojnejší život. A ako sme sa

vd'aka ľudskému i spoločenskému konsenzu stali napokon hrdým a zvrchovaným a štátom, a neskôr aj suverénnou členskou krajinou Európskej únie a Severoatlantickej aliancie.

Sú to vzácne príklady toho, čo súrne potrebujeme aj dnes. Súdržnosť, jednotu a spoločný ťah na bránu. Potrebujeme si z našej histórie a jej osobností vybrať to najlepšie.

Potrebujeme súdržnosť troch Svätoplukových prútov.

Potrebujeme vieru Cyrila a Metoda.

Potrebujeme básne Andreja Sládkoviča i vizionárstvo Ľudovíta Štúra.

Potrebujeme telegrafické spojenie Jozefa Murgaša i energiu turbín Aurela Stodolu.

Potrebujeme diplomaciu a odvahu Milana Rastislava Štefánika. Ale aj ľudskosť Alexandra Dubčeka.

Ak sa budeme inšpirovať tým, čo sa nám už v minulosti podarilo, budeme schopní nielen súťažiť s najvyspelejšími štátmi sveta, ale aj byť v tejto súťaži aj úspešní.

Ale prosím - nepomýľme si cieľ s prostriedkom. Naše vzájomné porozumenie a zmierenie je len nevyhnutným predpokladom na to, aby sme vrátili do našich životov a vrátili tam chýbajúce istoty a znovu dali nášmu svetu pevné základy.

Musíme mať istotu, že spravíme všetko pre dosiahnutie mieru a nikdy nedopustíme ďalšie rozširovanie vojenského konfliktu za našimi hranicami. Ved' túžba po mieri je prirodzená a určite nie je oslavou agresora.

Musíme mať istotu, že žijeme v bezpečí, keď sa nebojíme prejsť po ulici či poslať deti do školy.

Musíme mať istotu, že zdravie ani vzdelanie nie sú tovarom, ktorý je k dispozícii výlučne bohatým.

Musíme mať istotu, že v starobe, chorobe a ťažkých životných skúškach sa môžeme spoľahnúť na pomocnú ruku štátu, ktorý nás nenechá napospas osudu.

Musíme mať istotu, že zanecháme Zem obývateľnú pre naše deti a ich deti, aby nám dávalo zmysel všetko, čo pre budúce generácie teraz robíme.

Musíme mať istotu, že bez ohľadu na náš pôvod, vieru, farbu pleti či orientáciu sme plnohodnotnými členmi slovenskej spoločnosti.

Musíme mať istotu, že našej poctivej práci a duchovnému bohatstvu, ktoré po sebe zanecháme, sa dostane ocenenia bez ohľadu na politický režim, za ktorých vznikli.

Všetky tieto istoty sa môžu stať novými pevnými základmi našich životov a dať im oporu, ktorá dnes mnohým ľuďom na Slovensku chýba.

Vážené dámy, vážení páni,

celé roky hovorím o potrebe zmierenia a jednoty. Roky dostávam otázky, na čom sa takáto národná súdržnosť dá vybudovať. A roky na ne odpovedám, že naše spájanie musí byť ZA niečo, a nie PROTI niečomu alebo proti niekomu.

Môžeme sa spojiť pre spoločnú prácu na úlohách, ktoré som pred chvíľou vymenoval. Ale môžeme sa pokúsiť nájsť ešte silnejší tmel. Spoločné hodnoty, ktoré nám dajú kompas vo chvíli, keď dočasne stratíme náš smer.

Vybudovali sme štát na zelenej lúke. Sú to jeho základy, jeho betón, jeho hardvér. Sú to veci pevné, ale pevnosť bez života nestačí. Každé základy potrebujú múry a strechu. Každý

betón potrebuje oživiť zeleňou a každý hardvér potrebuje aj svoj softvér. A našimi múrmi, našou zeleňou a naším softvérom by mali byť práve hodnoty, na ktorých sa ako národ a občania Slovenskej republiky vieme zjednotiť. Slušnosť, rešpekt, sloboda, vzájomná úcta a solidarita.

Našu štátnosť musíme naplniť niečím, čo si každý jeden občan Slovenskej republiky ponesie v sebe ako súčasť svojej osobnosti. Niečím, čo aj mladých ľudí po absolvovaní štúdia presvedčí vrátiť sa späť. A Čo aj Slovákov v zahraničí núti ostať vo svojom srdci Slováckmi.

Pre mňa ako nového prezidenta sú tieto hodnoty jasné a veľmi jednoduché. Štát, národ, rodina a človek.

V duchu svojho dlhodobého politického presvedčenia hovorím o silnom štáte, ktorý je pre svojich občanov vždy pomocou a službou – nikdy nie bremenom. Ktorý je dovnútra silný svojou schopnosťou pomôcť každému, kto jeho pomoc potrebuje, a postarať sa o človeka od jeho kolísky až po hrob. Silný svojou schopnosťou vstúpiť tam, kde zlyháva trh a postarať sa o nápravu.

Ale hovorím aj o štáte, ktorý je silný navonok. Pretože dokáže chrániť svoje hranice, naplňovať svoje vlastné národnoštátne záujmy a hlásiť sa o svoje miesto za svetovým stolom, kde sa prijímajú spoločné a dôležité rozhodnutia.

Ak hovorím o národe, plne sa hlásim k ústave Slovenskej republiky, ktorej preambula sa začína slovami „My, národ slovenský!“ Veľmi dobre vnímam, ako sa dnes v rámci politickej či slovnej korektnosti pomaly akoby ani nepatrilo hovoriť o národe. Ja však hovorím veľmi jasne: slovo národ sa nikdy nesmie stať obeťou politickej korektnosti! Plne rešpektujem každého jedného občana Slovenskej republiky, bez ohľadu na to, k akému národu sa hlási. Ale som

presvedčený, že slovenský národ má právo na historický fakt, že demokratická Slovenská republika vznikla ako nástroj jeho sebaurčenia!

Ak hovorím o rodine, hovorím o skutočnej základnej bunke slovenskej spoločnosti. A jej základnou hodnotou by nemali byť vonkajšie znaky, ale hlavne znaky vnútorné. Či je pre svojich členov skutočnou oporou, zázemím, miestom odovzdávania si hodnôt a formovania človeka. Rukami, na ktorých smieme plakať. Rodina je miestom, kde slová matka, otec, brat či sestra dostávajú svoj skutočný význam, kde sa učíme tak potrebnej medzigeneračnej solidarite, ktorá vždy bola tmelom nášho národa. A Rodina je miestom, kde právom hľadáme pochopenie pri najťažších životných skúškach.

A napokon je tu človek. Som pevne presvedčený, že je to práve človek, ktorý má byť stredobodom pozornosti štátu. Je to človek, ktorý si zaslúži pomoc štátu od narodenia až po dôstojnú starobu. Nerodíme sa s rovnakými schopnosťami a ani rovnakými predpokladmi. Ale každý si zaslúži rovnakú šancu a rovnakú štartovaciu čiaru. Deti nesmú trpieť za chyby svojich rodičov, pretože si nevybrali, do akej rodiny alebo akého prostredia sa narodí. A rovnako nesmie byť nikto potrestaný za to, v ktorom kúte Slovenska sa rozhodol žiť, pracovať a starať sa o svoju rodinu.

Vážené dámy, vážení páni,

je vecou celospoločenskej diskusie, na ktorých hodnotách sa rozhodneme pracovať a vedome ich rozvíjať v každom človeku. Táto diskusia môže a bude pokojne aj politická. Nepodľahnime teraz klamnému názoru, že z politiky sa musí vytratiť spor. Ten tam patrí úplne prirodzene, veď politika má

byť miestom výmeny názorov aj súbojov o svoje idey a hodnoty. Ale tento súboj musí mať svoje pravidlá.

Politika nesmie rozdeľovať rodinu pri stole s nedel'ným obedom.

Nesmie rozdeľovať dlhoročných priateľov a kolegov na pracovisku.

Nesmie sa stať hnacím motorom negatívnych a deštruktívnych emócií, ktoré v spoločnosti driemu.

Netolerujme vedomé šírenie zla a nenávisť. Spoznáme ho veľmi jednoducho. Pretože to nie je to útok na myšlienky, ale je to útok na hlavu svojho politického oponenta.

Nedovoľme urážať ľudí za ich prejavovaný politický názor. Nepochopené, sklamané a urazené politické egá sa musia predovšetkým pozrieť do zrkadla, a nie viniť zo svojho neúspechu spoluobčanov a voličov.

Nespochybňujme verdikt voličov len preto, že sa nám práve nepáči. Rešpekt k výsledku volieb je úplným základom demokratického zriadenia a nevyhnutným predpokladom na to, aby sme si politické spory riešili vo volebných miestnostiach, a už nikdy nie so zbraňami na námestiach.

Nech však už budú naše zadefinované hodnoty vo finále akékoľvek, ich prekročenie by malo byť opustením priestoru, ktorý je spoločnosť ochotná tolerovať. Jednotlivec, ktorý tieto hodnoty poruší, musí vedieť, že sa vlastným rozhodnutím odsúva na okraj spoločnosti, pretože tá jednoducho takéto porušenia neakceptuje a nebude akceptovať.

Vážené dámy, vážení páni,

definovanie si celospoločensky akceptovaných hodnôt a spoločnej vízie je tým najlepším predpokladom na to, aby

sme uspeli ako národ v týchto ťažkých časoch. Ale situácia dnes zašla príďaleko na to, aby sme mohli čakať, kým sa nám to podarí. Slovensko potrebuje liek hneď a teraz. A ten liek som ponúkol vo svojej prezidentskej kampani a chystám sa ho všetkými silami ponúkať aj z Prezidentského paláca. Je to pokoj.

Je nespochybniteľné, že politici, mienkotvorné osoby či médiá majú obrovský podiel na tom, aký tón vládne vo verejnej debate, kam sa táto debata uberá a čo je jej výsledkom. Ale vo finále je stav spoločnosti výsledkom rozhodnutia každého jedného jej člena. Na každom z nás záleží, či dá voľný priechod negatívnym emóciám alebo bude pre svoju rodinu, priateľov či kolegov majákom pokoja a dobrej vôle.

A preto dnes prosím všetkých mojich spoluobčanov:

Každý jeden z nás sa musí opýtať sami seba, ako môžeme aspoň malým dielom prispieť k upokojeniu spoločnosti.

Je to zásadná úloha, ktorá dnes stojí pred politikmi, mienkotvorcami i médiami. Ale nájsť hodnoty, na ktorých sa ako spoločnosť zhodneme a ktoré budeme ctiť, je úlohou pre každého jedného z nás, úlohou pre päť a pol milióna ľudí!

Ja ako prezident som pripravený urobiť pre to maximum.

Vážené dámy, vážení páni,

Som presvedčený, že musíme do spoločenského života vrátiť základné prvky úcty k štátu, k jeho symbolom a v tomto zmysle aj k pôsobeniu prezidenta republiky. Ak však niekto odo mňa očakáva, že výkon prezidentskej funkcie bude nejakým okázalým predstavením, bude sklamaný.

Práca prezidenta nemá byť o teatrálnych a falošných gestách, ktoré možno navonok dobre vyzerajú a na pár dní o nich pekne aj napíšu médiá. Výkon funkcie prezidenta musí byť o každodennej poctivej práci pre ľudí. Nie kvôli gestám, ani nie kvôli mediálnemu potlesku – ale kvôli ľuďom. Ľudia sú nositeľom moci a všetkým politikom, vrátane prezidenta, ju len prepožičiavajú. A právom očakávajú náležitú pozornosť i skutočné výsledky.

Druhý historicky najsilnejší mandát priamo voleného prezidenta ma zaväzuje, aby som v každej situácii bol pre každého jedného občana oporou. Zaväzuje ma, aby sa na mňa ľudia mohli spoľahnúť, aby sa za žiadnych okolností nemuseli za mňa hanbiť.

Len pred malou chvíľou som zložil sľub hlavy štátu, predpísaný ústavou. Je mimoriadne stručný, aby obsahol to najdôležitejšie. Ale môj osobný sľub prezidenta vám, občanom Slovenskej republiky, je predsa len o trochu širší.

Chcem vám sľúbiť, že budem spájať Slovensko, na ktorom spoločne žijú ľudia rôznych národností, vierovyznania, svetonázoru, orientácie či rasy. Budem hľadať cesty, ako dať všetkým ľuďom pocit súdržného spoločenstva, ktoré dokáže ťahať za jeden povraz a posúva svoju vlasť k lepšej budúcnosti.

Národnoštátne záujmy Slovenskej republiky budú pre mňa dôležitejšie ako potlesk celebrít, oslavovanie médií či pochvala od svetových lídrov. Sebavedomé a hrdé Slovensko, ľudia, národ a štát budú u mňa vždy na prvom mieste. Slovensko, je bolo a ostane pevnou súčasťou Európskej únie i Severoatlantickej aliancie – ale nebude sa v nich nikdy báť hovoriť svojím suverénnym hlasom.

Budem pracovať aj na zdravých vzťahoch so všetkými našimi susedmi. S českým národom sme prepojení doslova rodinnými väzbami. S úctou hľadíme na Poľsko, ktoré dalo svetu veľkého pápeža. Rakúsku nikdy nezabudneme, že bolo pre mnohých ľudí útočiskom v čase neslobody, a s Maďarskom sme stáročia kráčali spolu spoločnými dejinami. Ukrajine chceme pomôcť, aby sa mohla tešiť zo spravodlivého mieru a následnej obnovy.

Budem sa usilovať o vytvorenie silného a starostlivého štátu, ktorého centrom pozornosti je človek od narodenia až po jeho dôstojnú starobu. Štátu, ktorý stojí na princípe sociálnej spravodlivosti a ktorý dokáže pomôcť všetkým, ktorí jeho pomoc potrebujú.

Budem sa usilovať o politiku, v ktorej panuje základná kultúra, úcta a dôstojnosť. Politika, v ktorej nerozhoduje, kto hlasnejšie kričí alebo kto čím viac urazí politického protivníka, ale kde rozhoduje schopnosť pracovať pre ľudí a plniť svoje sľuby.

Budem ponúkať Prezidentský palác ako miesto, kde sa môže rodiť dlhodobá vízia Slovenska. Kde sa môžu stretnúť za jedným stolom aj znepriatelené politické strany, aj skutoční odborníci, aby spoločne diskutovali o vízii nie na jedno volebné obdobie, ale na desaťročia dopredu.

Budem aktívne ponúkať víziu zjednoteného a súdržného národa, ktorý sa dokáže spojiť pre spoločný cieľ a ktorý v tejto jednote dokáže aj uspieť v porovnaní s najúspešnejšími krajinami sveta. Ponúkať víziu pokojného a dôstojného života všetkých ľudí na Slovensku.

Toto je môj celý sľub prezidenta.

Vážené dámy, vážení páni,

Milan Rastislav Štefánik zhrnul v troch slovách základ toho, čo by malo formovať náš život. „Veriť, milovať, pracovať.“

Je to viera, ktorá nám pomáha prekonávať prekážky.

Je to láska, ktorá dáva nášmu životu zmysel.

A je to práca, ktorou sa o plody svojho života delíme s ostatnými a vďaka ktorej sa posúvame vpred.

Nech nás tieto tri slová spájajú na cestách rovných i trnitých. Spoločne máme na to, aby sme po oboch týchto cestách kráčali pevne, dôstojne a s nádejou.

Milí spoluobčania,

poznám vás, slovenských ľudí, a mám vás úprimne rád. Podal som si ruku s tisíckami z vás a bol som vo všetkých slovenských regiónoch. Veľmi dobre viem, ako žijete, čo vás trápi a o čom snívate. Je to poznanie, ktoré sa nedá ničím nahradiť. S týmto poznaním som pripravený urobiť pre vás všetko, čo bude v mojich silách.

Nech Pán Boh žehná slovenským ľuďom, nech Pán Boh ochraňuje naše Slovensko!